

Bediüzzaman’a göre; yahudi milleti

“Onlar yeryüzünde hep bozgunculuğa koşarlar. Allah ise bozguncuları sevmez.” (Mâide Sûresi: 64.)

Sen Yahudîleri, hayata karşı insanların en hırslısı olarak bulursun.” (Bakara Sûresi: 96.)

“Onların çoğunun günaha, zulme ve haram yemeye koşuştuklarını görürsün. Ne kötü bir şeydir o yaptıkları!” (Mâide Sûresi: 62.)

“Onlar yeryüzünde hep bozgunculuğa koşarlar. Allah ise bozguncuları sevmez.” (Mâide Sûresi: 64.)

“İsrâiloğullarına Tevrat’ta şöyle bildirdik: ‘Siz yeryüzünde iki kere fesad çıkaracaksınız.’” (İsrâ Sûresi: 4.)

“Bozgunculuk yaparak yeryüzünü fesada vermeyin.” (Bakara Sûresi: 60; A’râf Sûresi: 7.)

Yahudîlere müteveccih şu iki hükm-ü Kur’ânî, o milletin hayât-ı içtimâiye-i insâniyede dolap hilesiyle çevirdikleri şu iki müthiş düstûr-u umûmîyi tazammun eder ki: Hayât-ı içtimâiye-i beşeriyeyi sarsan ve sa’y ü ameli, sermâye ile mübâreze ettirip, fukarâyı zenginlerle çarpıştıran muzaaf ribâ yapıp bankaları tesise sebebiyet veren ve hile ve hud’a ile cem-i mâl eden o millet olduğu gibi, mahrum kaldıkları ve dâimâ zulmünü gördükleri hükûmetlerden ve gâliplerden intikamlarını almak için her çeşit fesad komitelerine karışan ve her nevi ihtilâle parmak karıştıran yine o millet olduğunu ifade ediyor.

Meselâ, “Eğer doğru iseniz, mevti isteyiniz. Hiç istemeyeceksiniz.” İşte meclis-i Nebevîde küçük bir cemaatin cüz’î bir hâdisе ünvânıyla, milel-i insaniye içinde hırs-ı hayat ve havf-ı memâtla en meşhur olan millet-i Yehûdun tâ kıyâmete kadar lisân-ı halleri, mevti istemeyeceğini ve hayat hırsını bırakmayacağını ifade eder.

Meselâ, “Onların üzerine bir zillet ve yoksulluk damgası vuruldu. (Bakara Sûresi: 61.)” Şu ünvanla o milletin mukadderât-ı istikbâliyesini umûmî bir sûrette ifade eder. İşte şu milletin seciyelerinde ve mukadderâtında münderric olan şöyle müthiş desâtir içindir ki, Kur’ân, onlara karşı pek şiddetli davranıyor. Dehşetli sille-i te’dib vuruyor.

İşte şu misâllerden kıssa-i Mûsâ Aleyhisselâm ve benîisrâil'in sâir cüz'lerini ve sâir kıssalarını bu kıssaya kıyas et. Şimdi, şu Dördüncü Işıktaki i'câzî lem'a-i îcâz gibi Kur'ân'ın basit kelimâtlarının ve cüz'î mebhaslarının arkalarında pekçok lemeât-ı i'câziye vardır; ârife işâret yeter.

Sözler, s. 366-367

Bismihî sübhânehû

[“Onlara zillet ve meskenet damgası vuruldu” (Bakara/61) âyet-i celîlesinin bir nüktesi.]

Aziz Nur kumandanı ve Kur'ân'ın hâdimi kardeşim Refet Bey,

Yahudî milleti hubb-u hayat ve dünyâperestlikte ifrat ettikleri için, her asırda zillet ve meskenet tokadını yemeye müstehak olmuşlar. Fakat bu Filistin meselesinde; hubb-u hayat ve dünyaperestlik hissi değil, belki enbiyâ-yı Benîisrailiye'nin mezaristanı olan Filistin, o eski peygamberlerin kendi milliyetlerinden bulunması cihetiyle, bir cihette bir ehemmiyetli hiss-i millî ve dinî olmasından, çabuk tokat yemiyorlar. Yoksa, koca Arabistan'da az bir zümre hiç dayanamayacaktı, çabuk meskenete girecekti.

Şuâlar, s. 435

Hırs, sebab-i haybettir ve illet ve zilletir; ve mahrumiyet ve sefaleti getirir. Evet, her milletten ziyade hırsla dünyaya saldıran Yahudî milletin zillet ve sefaleti, bu hükme bir şahid-i kâtı'dır.

...

Hem daire-i insaniye içinde her milletten ziyade hırsla dünyaya yapışan ve aşk ile hayat-ı dünyeviyeye bağlanan Yahudî milleti, pek çok zahmetle kazandığı, kendine faydası az, yalnız hazinedarlık ettiği gayr-ı meşru bir servet-i ribâ ile bütün milletlerden yedikleri sille-i zillet ve sefalet, katl ve ihanet gösteriyor ki, hırs maden-i zillet ve hasârettir.

Mektûbat, s. 262

LÜGATÇE:

muzaaf: İki kat, iki misli, katmerli.

ribâ: Fâiz.

cem-i mâl: Mal toplamak, mal biriktirmek.

havf-ı memât: Ölüm korkusu.

meskenet: Tembellik, hareketsizlik.

sebeb-i haybet ve illet ve zillet: Kayıp, mahrumiyet ve alçaklık sebebi.